

ПЕРЧО

— Я! — опули се Перчо и се втрени въ голѣмия прозорецъ на новата книжарница. — Я!

Зѣпна, разкрачи се и забрави, че е пратенъ по работа. И не само забрави по каква работа е пратенъ, ами му изшукна изъ ума кой го бѣше пратилъ. Защото, по едно време, като рече да си откжсне очитъ отъ прозореца и да върви за кждето бѣше тръгналъ, не можа да разбере: дали той трѣбваше да отиде, или други. Май, че нѣщо заржчаха и на Койча, на брата му. Та Койчо ли, той ли — тука бѣше най-мжчното да се знае. Мжчно, ами! И, дорде размисли мжчно ли е, лесно ли е, очитъ му пакъ зашариха стѣклото на голѣмия прозорецъ.

— Да ли е върно? — чудѣше се Перчо. — Дали ги има?

Презъ прозореца го гледаха десетина хитри, мънички очи. Една картина — чудо! Петъ голѣми гжби, като петъ мънички стари човѣчета. Съ пѣстри шапчици на главитъ, и очи, и носъ, и дълги бради и мустаци. Опрѣли се едно до друго, сгушили се посрѣдъ малката полянка и — смѣятъ ли се, смѣятъ! Приказватъ си. Какво ли си приказватъ? Онзи знае, онзи, гдето ги подслушва задъ кухото дърво: най-старото джудже. Тамъ, въ черната хралупа, трѣбва да му е кжщурката. Нали го видишъ: събулъ си едното чехълче до самъ хралупата и го зарекълъ: реши ли се нѣкой да пристжпи къмъ кжщурката ми — бий, чехълче, бий не пушай! Затуй трѣбва да се смѣятъ петтѣ гжби.